

[Sigsgaard.]

langt fra givet, at det bliver et voksende fællesmarked, der kommer til at vælte dem.

Man skal også huske, at engelsk indtræden er højst usikker, i hvert fald inden for de nærmeste år. Jeg gør mig ingen illusioner om, at det er folkeflertallet, der bestemmer, hvilken politik der skal føres, hverken her eller i England. På lang sigt er det storkapitalen, men på kort sigt kan, en stærk politisk og folkelig modstand som i England muligvis nok forhindre engelsk indtræden. I parentes bemærket skyldes englændernes modstand jo ikke mindst, at de har hittet ud af, at tilslutningen bliver dyr, for dem ikke mindst på grund af langt højere madpriser. Her i landet snakker man kun lidt om, hvad dansk tilslutning kan betyde for almindelige mennesker, og utrolig meget om, hvor fordelagtig den vil være for kapitalen.

Det er også meget tvivlsomt, om Norge går med. Modstanden er stærk, og norsk fiskeri og landbrug vil blive ramt hårdt. I Norge sætter også regeringspolitikere spørgsmålstegn ved, om tilslutningen er fordelagtig, og der tales praktisk taget slet ikke om, at den er nødvendig. Det med nødvendigheden ser ud til at være en ren dansk opfindelse.

Da folketinget i begyndelsen af 1960erne debatterede EEC, spæde ikke mindst partiet venstre uhorste økonomiske katastrofer over landet, hvis vi ikke kom i fællesmarkedet. Så galt gik det jo ikke. Den økonomiske vækst har op gennem 1960erne været stor. Den er fortrinsvis kommet dem til gode, der i forvejen havde deres på det tørre, men sådan ville det jo også og måske i endnu højere grad være gået i fællesmarkedet. Man skal derfor ikke lytte for meget efter de politiske helvedesprædikanter, der også nu spår al landsens ulykker, hvis ikke storkapitalen og det store hartkorn får sin vilje og kommer i EEC.

Jeg har hidtil talt om storkapitalens og monopolernes interesse i at komme i fællesmarkedet, og det er med velberåd hu. For medlemskabet vil for mange mindre virksomheder betyde lukning. Konkurrencen fra de store vil blive hårdere. Råvarerne vil blive dyrere på grund af højere told udadtil. Når alligevel også de fleste mindre erhvervsdrivende gerne vil ind, så skyldes det måske en tro på, at den begunstigelsespolitik, danske regeringer fører med afskrivningsfiduser

og diverse erhvervstilskud, vil blive endnu mere udpræget og stabil i fællesmarkedet.

Det kan godt være, at den økonomiske udvikling på lang sigt kræver store markeder og fri kapitalbevægelighed, men når man påstår, at det derfor er nødvendigt at afgive store dele af vor suverænitæt, så er man ude, hvor man dårligt kan bunde. Der kan nås langt ved bare at acceptere visse fælles regler, sådan som det er sket i GATT, i IMF og i EFTA. Når så hverken socialdemokratiet eller regeringen vil nøjes med det, men vil ind i dette fællesmarked, så må det i hvert fald for regeringens vedkommende skyldes, at man drømmer om et stort kapitalistisk Europa. Den drøm deler jeg selvfølgelig ikke. Jeg vil meget hellere arbejde for et socialistisk Europa, hvor magten ligger hos det arbejdende flertal og ikke som i monopolernes Europa, hvor flertallet bliver mere og mere magtesløst.

Men nu er fællesmarkedet jo ikke alene en økonomisk sag. I præamblen til Romtraktaten står der, at medlemslandene er

„... besluttede på at opbygge grundlaget for en sammenslutning mellem de europæiske folk, som uden ophør gøres stadig snævrere.“

Her står, og det er til overmål bekræftet senere, at målet er at nedbryde de nationale grænser og danne en politisk union, en forbundsstat. Alligevel fik udenrigsministeren sig til så sent som i onsdags her fra talerstolen at antyde, at et medlem af dette ting måtte have svigtende åndsevner, når han stadig kunne tro, at der også militærpolitisk skulle samarbejdes. Ministeren ved bedre. Han skjuler sin viden for befolkningen, han kender Romtraktaten, han kender EEC-kommissionens udtalelse til Rådet, hvor det på side 2 hedder, at Kommissionen

„kun kan forestille sig Sveriges medlemskab, dersom forhandlingerne med dette land viser, at det er i stand til uden begrænsninger at acceptere Fællesskabets politiske målsætninger, således som de fremgår af traktaternes præambler.“

Ministeren påstod igen i onsdags, at det politiske samarbejde i fællesmarkedet kun har konsultativ karakter, og det er jo rigtigt for nærværende, men ministeren ved, at det politiske samarbejde efter planerne bliver bindende. I sommer blev Kommissionens præsident, italieneren Malfatti, spurgt, om